

Bona gent en negre

Rosa Mora

CRÒNICA DELS BONS TRINXERAIRES

Mário Zambujal
Alrevés

157 pàgines. 16 euros

VAL MÉS MATAR UN HOME QUE PERDRE UN BON COSTUM

Miquel Giménez
A Contravent

123 pàgines. 15 euros

Són dues novel·les molt diferents, però amb alguns punts en comú. Els dos autors són periodistes, i totes dues tracten de bona gent, a una banda de la llei o a l'altra. *Crònica dels bons trinxeraires*, del portuguès Mário Zambujal, és esplèndida, un descobriment, que indica que la col·lecció Crims.cat, que dirigeix Àlex Martín Escribà a l'editorial Alrevés, pot arribar a significar el que va ser La Cua de Palla, només que a Crims.cat es publiquen també autors en català. Aquest és el seu tercer títol. El primer va ser *Història d'amor*, recuperació d'una de les grans novel·les d'Andreu Martín. El segon,

Torn de nit, d'Agustí Vehí, marca el futur. La publicació de Zambujal, fins ara inèdit a Espanya, obre un camí molt engrescador.

Miquel Giménez (Barcelona, 1959), per la seva banda, és prou conegut. Periodista, guionista, conductor de programes de ràdio i televisió, ja ha publicat, entre d'altres, *Aventis* i *El dia que David Niven va venir a esmorzar al Paral·lel*. Només pel títol ja et vénen ganes de llegir la seva nova novel·la: *Val més matar un home que perdre un bon costum*. Enceta una sèrie protagonitzada per la senyora Dolors, cuinera jubilada que viu a Avià, al Berguedà, i que és una mena de Miss Marple a la catalana.

Mário Zambujal (Moura, 1936), periodista esportiu de premsa, ràdio i televisió, quan va fer 40 anys es va passar a la ficció, com ell diu, per fugir del món real. Ha publicat un bon nombre de novel·les, com ara *A noite logo se vê*, *Primeiro as senhoras* o *Uma noite nao sao*. *Crònica dels bons trinxeraires*, la primera que va escriure, va aparèixer fa més de 30

Miquel Giménez ha creat una mena de Miss Marple a la catalana.

anys i segueix sent obra de referència a Portugal.

És aquesta una història engrescadora. La banda d'en Renato només atraca establiments i residències on saben del cert que no hi ha ningú. La seva primera norma és no dur armes de cap mena. Però un dia un italià de Palerm

els fa un encàrrec d'alta volada: robar 22 joies de la col·lecció Lalique al museu Gulbenkian. Dubten. Els sembla que és una cosa massa grossa per a ells, però tots volen jubilar-se i ser rics.

El més interessant és el relat de les vides d'aquests sets bons lladregots, de com van arribar a

ficar-se a la banda d'en Renato. Com diu la Marlene, la dona del cap, és el destí el que els ha portat a un ofici que en el fons a ningú no agrada gaire. És una història sobre la condició humana, set vides en tot just 157 planes, de gran intensitat i no exemptes d'humor. Cal destacar l'excel·lent traducció d'Anna Cortils.

Val més matar un home que perdre un bon costum és divertida. Interessen més les anades i vingudes de la senyora Dolors i el seu grup d'amics que la trama, on no falten una secta de costums hedonistes criminals, misteriosos verins i un conseller de la Generalitat cràpula. La Miss Marple del Berguedà és tot un personatge. Ha cuinat per al prefecte de la policia de París, per a un intendent de Scotland Yard i per a un responsable de la CIA a Europa. A part de bona cuinera, sap de literatura, té una *derringer* i és bastant malparlada. L'acompanyen en les seves aventures un nebot metge, un mossèn, un inspector dels Mossos, l'amiga Remei i un masover.

Gairebé tots són independentistes, senten un gran amor per la terra i els agrada fer grans tiberis. A la narració, però, els refranys s'encadenen els uns amb els altres i a la llarga es fan una mica feixucs. Això sí, per passar una bona estona.